

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **Z.K.**, zastoupen Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem Melantrichova 20, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti Pražské vodohospodářské společnosti a.s., IČO: 25656112, se sídlem Žatecká 110/2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 19.8.2013, č.j.: MHMP 869027/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru životního prostředí, ze dne 19.8.2013, č.j. MHMP 869027/2013, se **ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Viktora Klímy.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 19.8.2013, č.j.: MHMP 869027/2013 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto jako nepřípustné jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 22, Odboru stavebního (dále též „správní orgán 1. stupně“), ze dne 10.5.2012, č.j. P22 1949/2012 OV 04 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jehož předmětem bylo rozhodnutí o umístění stavby nazvané

„Přepojení ČS U. IV a XIX, Praha 22“ (dále též „stavba“ nebo „stavba přepojení čerpacích stanic“).

Žalobce uvedl, že je vlastníkem 48 pozemků v katastrálním území K., obec P., přičemž na některých z nich se nacházejí stavby a též areál vodovodu P. se studnou s pitnou vodou a zdrojem pitné vody v pozemku žalobce, s budovou čerpací stanice pitné vody, jejíž řady jsou vedeny na K. v H. M., dále do U. a do D. M. Přes pozemky žalobce protéká strouha, tzv. „vodní tok D. v.“. Do tohoto vodního toku vtékají odpadní vody ze zasakovacího příkopu neznámého původu, který vede právě od budovy Čerpací stanice odpadních vod IV v ulici F. D. v U. Čerpací stanice je s příkopem fakticky propojena přepadem.

Žalobce se v květnu 2013 shodou náhod seznámil s rozhodnutím správního orgánu 1. stupně ze dne 26.4.2013, č.j.: P221909/2013 OV 05 (dále též „stavební povolení“), kterým k stavbě přepojení čerpacích stanic bylo vydáno stavební povolení. Lustrací správního spisu se dozvěděl i o prvostupňovém rozhodnutí o umístění stavby.

Účelem umístění stavby má být rozšíření podzemních akumulčních nádrží a přepojení odvodu splaškových vod z rozsáhlého území Prahy 22 do povodí Ústřední čistírny odpadních vod, když dosud byly odpadní vody odváděny do čistírny u D. Dle žalobce však uvedená stavba bude mít za následek zvýšený přítok znečištěné splaškové vody na pozemky v katastrálním území K., tedy i na žalobcovy pozemky, přičemž již současné řešení, kdy splašková voda odtéká na okolní pozemky, je protiprávní. Žalobce upozornil i na nesoulad mezi rozhodnutím o umístění stavby a stavebním povolením ohledně určení rozměrů akumulčních nádrží, rovněž upozornil na nedostatečné vyřešení otázky přepadu splaškové kanalizace do okolí čerpací stanice. Podle žalobce se v prvostupňovém rozhodnutí o umístění stavby vůbec neřešilo, kam splašková kanalizace ústí a jaký dopad bude mít zvětšení akumulčních nádrží na množství odtoku. Pokud žalovaný tvrdí, že splaškové vody mají vést umístěnými řady do Ústřední čistírny odpadních vod, pak je třeba uvést, že hlavní kanalizační řady se ke dni podání žaloby ještě nezačaly stavět. Ze skutečnosti, že ve stavebním povolení je výslovně vyjádřena nutnost nahradit opevnění přepadu novým opevněním, lze dovodit, že žalovaný musel být srozuměn se zvýšeným odtokem splaškové vody přepadem do příkopu, následně vodním tokem D. v. přes žalobcovy pozemky až do B.

Vzhledem k uvedenému je žalobce účastníkem územního řízení, neboť prvostupňovým rozhodnutím může být přímo dotčen ve výkonu svého vlastnického práva. K účastenství žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 22.3.2000, sp.zn. Pl. ÚS 19/99 a judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle nichž může být sousedem v řízeních podle stavebního zákona i vlastník velmi vzdáleného pozemku nebo stavby. Žalobce je přesvědčen, že jeho pozemky jsou stavbou přímo dotčeny, a to imisemi spočívajícími v přítoku znečištěné splaškové vody z čerpací stanice na pozemky žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí opomenul extenzivní pojetí účastenství a faktický charakter stavby. Žalobce nesouhlasí s tvrzením, že předmětnou stavbou nebudou jeho pozemky dotčeny, neboť zvýšením kapacity kanalizace a jejím propojením s tokem D. v. není vyloučen zvýšený přítok znečištěné vody.

Dále žalobce namítl, že vzhledem k účastenství neurčitého okruhu osob s věcnými právy k pozemkům v katastrálním území K. vyplývajících z přímého dotčení jejich pozemků umístovanými stavbami, mělo být prvostupňové rozhodnutí oznámeno vyvěšením na úřední desce Úřadu městské části P. – K. ve smyslu ust. § 87 odst. 1 a § 92 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), ve znění pozdějších předpisů. Žalobce poukázal též na možný rozpor s ust. § 115 odst. 1 a 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“), ve znění pozdějších předpisů, pro neoznámení prvostupňového rozhodnutí Městské části P. – K. Rozhodným kritériem pro povinnost zveřejnit oznámení o zahájení územního řízení veřejnou vyhláškou na úřední desce je podle žalobce přímé dotčení, resp. účastenství, a nikoliv kritérium lokality, v níž je stavba umístěna. Jestliže jsou účastníky řízení osoby několika obcí, má se rozhodnutí doručovat veřejnou vyhláškou prostřednictvím úřední desky úřadů obou obcí dle ust. § 25 odst. 3 správního řádu.

Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou odůvodnil tím, že žalovaný se nevypořádal s některými skutečnostmi namítanými v odvolacím řízení, zejména s námitkou, že záměr umístění stavby nebyl podroben přezkumu v zjišťovacím řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a to ani přesto, že v jiném správním řízení bylo ve zjišťovacím řízení konstatováno, že odkanalizování předmětného území neodpovídá koncepci likvidace odpadních splaškových vod dle územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy. Dále se žalovaný nevypořádal s námitkou, že v okolí čerpací stanice XIX není žádný potok a že tedy do zasakovacího příkopu bude vypouštěna znečištěná voda i z této čerpací stanice. Žalovaný se nevypořádal ani s námitkou, že v dokumentaci stavebníka chybí parcelní čísla pozemků v k.ú. U. a K., kudy potečou samospádem nevyčištěné vody ze splaškové kanalizace, a nebylo tedy zjišťováno, jaký vliv bude mít stavba na tyto pozemky, včetně vlivu na areál vodovodu P. se studnou s pitnou vodou a zdrojem pitné vody včetně čerpací stanice pitné vody na pozemcích žalobce. Na závěr žalobce poznamenal, že U. protéká potok Ř., který má území městské části Praha 22 odvodňovat.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout, neboť žalobce není účastníkem řízení o umístění stavby, jeho vlastnické právo k pozemkům není napadeným rozhodnutím dotčeno, jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí proto není přípustné.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 13.3.2012 podala Pražská vodohospodářská společnost a.s. u správního orgánu 1. stupně žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Přepojení ČS U. IV a XIX, Praha 22“.

Dne 13.3.2012 vydal správní orgán 1. stupně oznámení o zahájení územního řízení ve věci žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Přepojení ČS U. IV a XIX, Praha 22“. Oznámení bylo doručováno veřejnou vyhláškou vyvěšením na úřední desce po dobu 15 dnů.

Dne 10.5.2012 vydal správní orgán 1. stupně prvostupňové rozhodnutí, které bylo účastníkům řízení podle ust. § 82 odst. 2 stavebního zákona doručováno veřejnou vyhláškou vyvěšením na úřední desce po dobu 15 dnů. V rozhodnutí je uvedeno, že stavba bude umístěna na pozemcích č. parc. 1900/77, 2175, 2176/1, 2176/4 a 2207/1 v k.ú. U. v ulici F. D. v P. – U. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán 1. stupně uvedl, že stavba má sloužit k přepojení odvodu splaškových vod z rozsáhlého území části Praha 22 do povodí Ústřední čistírny odpadních vod v Tróji prostřednictvím připravovaného výtlaku. Dále uvedl, že stavba je vedena ve stávajících komunikacích, a tudíž nemá vliv na funkční využití v přilehlých územích.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 27.5.2013 odvolání. Uvedl v něm, že se o něm dozvěděl ze spisu sp.zn. MC22 312/2013 OV 05 v souvislosti s vydáním stavebního povolení. Upozornil, že je vlastníkem 48 pozemků v katastrálním území K., obec P., v jejichž blízkosti nebo skrze něž protéká vodní tok D. v., přičemž ze znalosti místního prostředí a podle bodu SO.A7 stavebního povolení o Obnově zpevnění přepadu do potoka, je vodním tokem zmíněným ve stavebním povolení právě vodní tok D. v. Jelikož se umístění stavby dotýká pozemků v k.ú. K., mělo být prvostupňové rozhodnutí vyvěšeno rovněž na úřední desce obce K. a nikoliv pouze na úřední desce obce U. Žalobce v odvolání namítl, že od roku 1890 není dle katastru nemovitostí či dle územního plánu hl. m. Prahy žádný potok D. v. evidován. Dále namítl, že nezveřejněním rozhodnutí rovněž na úřední desce obce K. bylo porušeno ust. § 115 odst. 4 vodního zákona. Namítl, že příkopem teče znečištěná voda po soukromých pozemcích v U. do katastrálního území K. Poznamenal, že je nutno se vypořádat se skutečností, že v ulici F. D. je uváděn územní systém ekologické stability I6/359. Namítl, že v dokumentaci stavebníka nejsou uvedena parcelní čísla pozemků, kudy podle přesvědčení žalobce potečou samospádem nevyčištěné vody ze splaškové kanalizace, a že stavebník neprokázal, jaký bude mít stavba vliv na tyto pozemky. Dále žalobce v odvolání zmínil, že na jeho pozemcích se dle Pražských vodáren nachází areál vodovodu P. se studnou s pitnou vodou a zdrojem pitné vody včetně budovy čerpací stanice pitné vody, a uvedl, že U. protéká Ř. potok, který má městskou část odvodňovat.

Dne 19.8.2013 rozhodl žalovaný o podaném odvolání napadeným rozhodnutím tak, že odvolání podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu zamítl jako nepřipustné. V odůvodnění uvedl, že prvostupňovým rozhodnutím správní orgán 1. stupně rozhodl o umístění podzemní stavby sestávající ze dvou nových výtlačných řadů splaškové kanalizace ve stávající komunikaci v ulici F. D. a v přístavbě (rozšíření) podzemních akumulčních nádrží stávajících čerpacích stanic odpadních vod ČSOV IV a ČSOV XIX. Záměr slouží k přepojení odvodu splaškových vod do povodí Ústředí čistírny odpadních vod v Tróji z důvodu přetížení stávající čistírny odpadních vod u D. Dále uvedl, že žádný z pozemků ve vlastnictví žalobce není napadeným rozhodnutím přímo dotčen, žádný z pozemků nesousedí s místem stavby a nemá společnou hranici s pozemky stavby a není ani pozemkem sousedním v širším smyslu. Vzdálenost pozemků žalobce od místa stavby je značná. Podzemní stavba uložená ve stávající komunikaci F. D. se nemůže přímo dotýkat vlastnických práv žalobce k jeho pozemkům. Tvrzení žalobce, že do vodního toku D. v. mají samospádem téct nevyčištěné vody ze splaškové kanalizace na jeho pozemky, není v souladu s předmětem napadeného rozhodnutí, neboť splaškové vody vedou umístěnými řady do Ústřední čistírny odpadních vod. Pokud žalobce namítl, že správní orgán 1.

stupně řešil zpevnění přepadu potoka, přičemž právě přepadem teče znečištěná voda na jeho pozemky, pak je třeba poukázat na to, že „Obnova zpevnění přepadu potoka“, je řešena ve stavebním povolení, nikoli v prvostupňovém rozhodnutí. Není pak důvod pro jeho zrušení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že stavba je umístěna výhradně na pozemcích v katastrálním území U., nebyl tedy důvod doručovat prvostupňové rozhodnutí na úředních deskách dvou městských částí. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že správní orgán prvního stupně nepochybil při určení okruhu účastníků řízení, protože žalobce nebyl účastníkem předmětného rozhodnutí o umístění stavby, a posoudil odvolání jako nepřipustné.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

K žalobní námitce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se se všemi žalobcem tvrzenými podstatnými skutečnostmi soud uvádí, že žalovaný se s podstatnými námitkami žalobce uplatněnými v odvolání zabýval v dostatečné míře, především podrobně vyložil svoji úvahu vedoucí k závěru, proč žalobce nepokládal za účastníka řízení a shledal tak nepřipustnost odvolání. Takové odůvodnění soud hodnotí jako zcela postačující. Povinnost žalovaného své rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku, zvláště pokud tyto odvolací námitky směřují do věci samé a žalovaný pokládá odvolání za nepřipustné z procesních důvodů. (K tomu viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.8.2017 č.j. 2 Azs 179/2017 – 38).

Další žalobní námitky posoudil soud takto:

Účastenství v územním řízení je upraveno ust. § 85 stavebního zákona; jedná se o speciální úpravu ve vztahu k obecnému vymezení účastníků řízení dle ust. § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále je „správní řád“), ve znění pozdějších předpisů. S přihlédnutím k ust. § 192 odst. 1 stavebního zákona, dle něhož se na postupy a řízení použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak, se úprava zakotvená ve správním řádu neuplatní. Účastníky územního řízení tak mohou být pouze osoby naplňující podmínky obsažené v ust. § 85 odst. 1 a 2 stavebního zákona.

Podle ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

Podle ust. § 87 odst. 3 stavebního zákona se u záměrů zasahujících do území několika obcí doručuje oznámení o zahájení řízení a další úkony v řízení vyvěšením na úředních deskách příslušných obecních úřadů.

Podle ust. § 81 odst. 1 správního řádu může účastník proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.

Podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu

řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

V daném případě žalovaný nerozhodoval věcně, neboť zamítl odvolání žalobce podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu pro jeho nepřipustnost. K posouzení přípustnosti odvolání je třeba určit, zda byl žalobce účastníkem územního řízení podle ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, tedy zejména zodpovědět spornou otázku, zda jej lze pokládat za vlastníka „sousedních staveb anebo sousedních pozemků nebo staveb na nich“, a zda jeho vlastnické právo může být rozhodnutím o umístění stavby „přímo dotčeno“ ve smyslu uvedeného ustanovení.

Podle nálezu Ústavního soudu ČR sp.zn. Pl. ÚS 19/99 ze dne 22.3.2000 může být osoba účastníkem řízení i tehdy, jestliže sice není vlastníkem pozemku přímo sousedícího s dotčeným pozemkem, ale přesto je územním rozhodnutím očividně dotčena ve svých věcných právech. Pro posouzení účastnictví podle ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona tedy nemusí vždy platit podmínka společné hranice, může se jednat i o pozemek velmi vzdálený, otázka účastnictví musí být řešena vždy individuálně k přihlédnutím ke konkrétním okolnostem (například k povaze zamýšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů).

Dle názoru soudu lze shrnout, že pojem sousedství je třeba chápat v širším slova smyslu. Sousedními pozemky proto jsou nejen pozemky, které s plánovanou stavbou bezprostředně sousedí, ale mohou jimi být (za splnění podmínky eventuálního přímého dotčení) též pozemky od ní značně vzdálené.

Žalobce netvrdí, že je bezprostředním sousedem pozemků, na nichž má být umístěna stavba, tvrdí však, že je sousedem v širším slova smyslu.

Z výpisu z katastru nemovitostí a z katastrální mapy bylo zjištěno, že pozemky žalobce zapsané na LV č. 131 v k.ú. K., obec P., přes které protéká vodní tok D. v., leží několik set metrů od předmětné stavby. Soud v této souvislosti uzavírá, že první podmínka účastnictví ve stavebním řízení (tj. vlastnictví sousedního pozemku nebo stavby na něm) byla ze strany žalobce splněna.

Aby bylo možné učinit závěr o účastnictví osoby na územním řízení podle ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, musí nastat též druhá podmínka spočívající v tom, že práva takové osoby mohou být umístěním stavby přímo dotčena. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.6.2009, č.j. 5 As 67/2008-111, je klíčovým pojmem pro vymezení okruhu účastníků územního a stavebního řízení pojem „přímé dotčení“. *„Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různé imise“* ve smyslu ust. § 127 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1964. *„Imisemi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům (...).“* Přímým dotčením je třeba rozumět takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2011, č.j. 7 As 54/2011-85). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.4.2005, č.j. 2 As 170/2014-61, dále plyne, že „k

závěru o účastenství osoby postačí pouhá možnost dotčení práv. To, zda skutečně k dotčení dojde, či nikoliv, má být až předmětem meritorního posouzení ve stavebním řízení.“

V projednávaném případě spatřoval žalobce možnost přímého dotčení svého vlastnického práva v odtoku splaškové vody z čerpací stanice IV zasakovacím příkopem do vodního toku D. v., a jeho prostřednictvím na pozemky ve vlastnictví žalobce.

Dle názoru soudu není pochyb o tom, že vypouštění odpadních vod na pozemky žalobce, byť i jen ojedinělé, představuje imise ve smyslu ust. § 127 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1964. Na této skutečnosti nezmění nic ani skutečnost, že přepad je standardním bezpečnostním prvkem akumuláčnických nádrží čerpacích stanic odpadních vod, a neslouží k primárnímu vypouštění splaškových vod. I druhou nezbytnou podmínku účastenství ve stavebním řízení tak žalobce podle názoru soudu naplnil.

K námitkám žalobce, že ani stávající stav není v souladu s právem, když do vodního toku D. v. nelegálně přitékala splašková voda i před vydáním prvostupňového rozhodnutí, že žalovaný ve stavebním řízení zamýšlí opevnit vyústění přepadu, je tedy se zvýšeným odtokem splaškové vody srozuměn, a že nové řady není na co připojit, neboť hlavní kanalizační řady se dosud nezačaly stavět, soud uvádí, že předmětem tohoto rozhodnutí je pouze přezkoumání napadeného rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby připojení čerpacích stanic, nikoli posouzení předchozího stavu, stavebního povolení nebo realizace jiné stavby. K námitkám proto soud nemůže přihlídnout.

Na základě výše popsaného skutkového stavu soud uzavírá, že žalobce měl být účastníkem předmětného územního řízení, neboť naplnil obě podmínky stanovené ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, tj. byl vlastníkem sousedního pozemku a oprávněně tvrdil možnost přímého dotčení na svých vlastnických právech umístěním předmětné stavby. Žalovaný správní orgán tedy v nyní projednávaném případě pochybil, když s žalobcem jako s účastníkem územního řízení nejednal a žalobcem uplatněnými námitkami se věcně nezabýval.

Soud proto žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že je žalovaný povinen zaplatit mu na nákladech řízení 12.228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4.000 Kč a z nákladů na zastoupení advokátem, které představují dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) po 3.100 Kč za úkon dle ust. 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Dále k nákladům za zastoupení patří i dva režijní paušály po 300 Kč (ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení za zastoupení ve smyslu ust. § 57 odst. 2 s.ř.s. o 21 %.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. listopadu 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Z. L.